

Ez a kötet egy húsz apró írást tartalmazó könyv. Az alábbi részlet az egyikből való:

„A hatalmas domb úgy magasodott a pici falu fölé, mintha a következő pillanatban be akarná takarni, nehogy fázzon. Na, nem mintha nem lett volna jó idő. Ugyan a nap lassan elindult az esti elalvás felé, amit az aransárgából lassan rózsaszínre festett ég szétfoszló csíkjai jeleztek, de még világos volt.

Barátommal ott ültünk a fűben, élveztük a kilátást a piciny házakra; a nem túl messze fekvő mezőn legelésző lovakat, na meg a kellemes bódultsággal eltöltő pipáink füstjét.

Gyakran elvontunk ide beszélgetni, vagy ha nem volt kedvünk társalogni, csak órákon át néztük a tájat, meg a békét, ami körülvett mindent. Bennünket is.

Valahonnan hangos ricsajjal reppentek fel a megzavart fácánok, egyre hangosabban ciripeltek a tücskök és jó volt együtt ásítani a természettel.

– Mindjárt elindul az a ló ott – közöltem pipatársammal, majd ujjammal az egyik patás felé mutattam.

– Az, amelyik...

S mire befejezhette volna a mondatot, az említett állat felemelte fejét a legelésből és lassú léptekkel, majd ütemes ügetéssel nekiiramodott a mező távolabbi felének.

– Hova megy? – kérdezte a barátom, majd nagyot szippantott a szájában lévő eszökből.

– A társához.

Én magam is megszívtam a pipám, kicsit magamba engedtem a dohányt, majd miután a mező és az ég a faluval egy kerek gombolyaggá vált, zuhanni kezdtem...

A lovarda nem volt nagy. Fehér falai tetején kicsi ablakok engedték be a fényt, ami a padlót elfedő homokból felkavart porral együtt. Kissé homályt hozott össze.

A tető faszerkezete az egészet boltozatosan fedte, az alatta zajló dolgokkal jellegzetes hangulatot adott az eseménynek.

A helység téglalap alakjának egyik hosszabbik oldalán, az ott erre kialakított helyen ültem. Nem voltunk sokan, de mindenki annál lelkesebben várta az aktuálisan következő versenyzőt.

A helybéli lovarda minden évben megrendezte a kicsi és mégis annál családiasabb programját, ami bemutatókból, nagy kajálásokból és különböző versenyszámokból állt.

Mindig szerettem a lovakat, de sosem volt bátorságom felülni egyik hátára sem. Rettenetesen irigyeltem a lovasokat, akik átérezve mindazt, amit egy ló adhat együtt a szabadsággal, olyan dolgokra voltak képesek, hogy mindez kívülről csodának hatott.

– Kis figyelmet kérek! – emelte meg a hangját egy férfi, aki kezével külön jelzett, mindenki tekintsen rá. – A következő számoknál nagy jelentősége van a csendnek.

Köszönjük!

Jó helyen ültem, így kicsit ki is láttam a bejáraton túlra is. Ott állt egy gyönyörű pej felnyergelt ló, akire épp akkor szállt fel a lovasa, amikor az imént bejelentést tévő férfi odaért. Kicsit összebólintottak, majd a vezető kantáron fogta a patást.

– Helyet kérek! – hangzott a bejáratról.

– Tessék!

A lovas egy fiatal férfi volt. Fekete lovaglósapkát, fekete hozzávaló nadrágot, egy barna csizmát és fehér inget viselt. Tekintetét napszemüveg mögé rejtette, de olyan nyugodtsággal ült a nyeregben, mint akit odaszögelték.

A terem közepén megálltak, majd a férfi, aki bevezette a párost, kilépve a képből, oldalra sétált egészen a falhoz.

Elindultak. Határozott mozdulatok, apró és szinte láthatatlan jelek sorozata vette kezdetét. Nem volt megszakítás, csak a mozgásba belerajzolt keringő.

Hol jobbra fordultak, hol balra. Akadt olyan pillanat, hogy ügetni kezdtek, de telt el úgy néhány másodperc, hogy csak álltak mozdulatlanul.

Időnként valaki be- bekiáltott egy betűt, de ez nem tudta elvenni a figyelmemet a számról, aminek nézője voltam.

Rajzoltak képzeletbeli köröket, vagy éppen csak haladtak a téglalap alak mentén. Mindegy volt. Az összeszokott páros együtt mozgott, együtt lélegzett, egyszerre dobogott a szívük is.

Teltek a percek, lassan elkezdtem félni, hogy ennek a harmóniának el fog jönni a vége.

„Nem kell félni. Azt a ló is megérzi. Határozottság, béke, zöldellő mező, lágy szél.”

Ekkor halk, de annál jellegzetesebb füttyszó töltötte el a termet. Ismerős volt a dalocska, de annyira jól szálltak a hangok, butaság lett volna elrontani egy énekkel.

A ló füleit hegyezve figyelt, de nem esett ki a ritmusból. Abban a pillanatban épp egy kör alakban ügettek és ez az alakzat hullámzott alattuk. Majd a dallam lassult, a ló lépésre váltott.

A nézők lélegzetvisszafojtva figyeltek.

A füttty elhalkult, a ló és lovasa ismét megérkezett a lovarda közepére.

Ekkor a nyeregben ülő odahajolt a ló füléhez, majd miután ismét kihúzta magát, a ló nyugodtan, de határozottan a két hátsó lábára ágaskodott.

Hirtelen kiestem a pillanatból, s mire visszaérkeztem a ló már ismét négy lábon állt és a vezető férfi is fogta a szarát.

Mindenki tapsolt, mindenki mosolygott, itt már nehéz lett volna uralni a csendet.

Miközben kifelé vezették a párost, halk zümmögő hangot hallottam a távolból.

„Hallod? Ez neked szól!”

Amint kint a lovas leszállt a nyeregből, a vezetője átölelte, majd egymásra mosolyogtak.

Aztán a lovat jobbra vezették, a társ még egy pillanatig ott állt, majd miután kezébe vette fehér botját és azt hangos csattanással kinyitotta, keresve a falat a másik irányba indult el.,,